ఆశయాలూ - ఆదర్శాలూ

1970

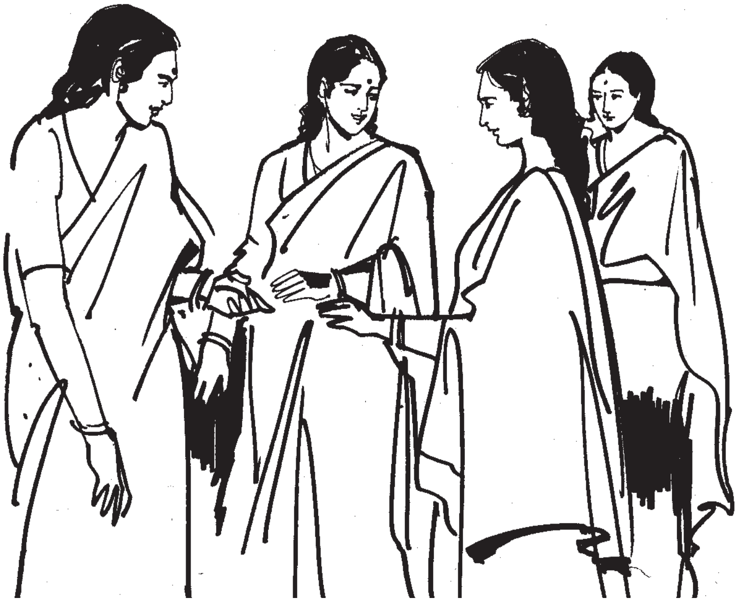

"మీరీ చీరలో చాలా బావున్నారండీ"

లీజర్ పీరియడ్లో లైబ్రరీ కేసి దారి తీస్తూంటే హఠాత్తుగా విన్పించిన కామెంట్‌కి వెనుదిరిగి చూశాను.

నవ్వుతూ నించున్న వినీల కన్పించింది.

"థ్యాంక్యూ" అంటూ నేనూ నవ్వాను.

వినీల నిన్ననే కొత్తగా మా క్లాసులో జాయినైన సంగతి తప్ప ఆమె గురించి నా కేమీ తెలీదు.

“చూడండి మంజులా, మీరు హాస్టల్లో వుంటున్నారని విన్నాను. నేనుకూడా రేపు జాయినవుదామనుకుంటున్నాను. మరి వివరాలవీ తెలుసుకోవాలి కదా...” అంటూ అర్ధోక్తిలో ఆగిపోయింది.

“ఆఫీసులో హాస్టల్ రూల్సూ రెగ్యులేషన్స్ కి సంబంధించిన బుక్‌లెట్ ఇస్తారు. అందులో మీక్కావల్సినవన్నీ వుంటాయి” చెప్పాను.

“అలాగా ! చాలా థ్యాంక్స్” అంటూ హడావిడిగా వెళ్ళిపోయింది.

‘మొత్తానికి చాలా కలుపుగోలు పిల్ల’ అనుకున్నాను. అదీ మా పరిచయం!

వినీల హాస్టల్ కొచ్చేసింది. విశేషించి తను నా రూమ్మెట్. రోజులు జాలీగా గడుస్తున్నాయ్. ఇద్దరిమధ్యా అరమరికలనేవే లేనంత సన్నిహితమయ్యాం. చాలామంది అమ్మాయిలకి ఈర్ష్య కల్గించేంత యిదిగా మా స్నేహం గట్టిపడింది. కాలేజీకి యిద్దరం కలిసే వెళ్ళి వచ్చేవాళ్ళం. ఆ రోజు కాలేజీ స్టూడెంట్స్ యూనియన్ ప్రెసిడెంట్ నైనందువల్ల నాకు వేరే పనులుండటంతో - వినీలని హాస్టల్‌కి పొమ్మని చెప్పి, చాలా ఆలస్యంగా వచ్చాను హాస్టల్‌కి.

“నీలూ... ఏమైందసలు ? కళ్ళన్నీ ఎర్ర బడ్డాయేం?” కాలేజీ నుండి వస్తూనే వినీల అవతారాన్ని చూసి కంగారుగా అడిగాను.

వినీల మాట్లాడకుండా నా ఉనికే గమనించనిదానిలా ఎటో చూస్తోంది.

“చెప్పు నీలూ - ఏమైందో ?”

“ఏమవలేదు మంజూ” నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ అంది వినీల.

“నీకంత చెప్పాలని లేకపోతే చెప్పకు, అంతేగాని నిజాన్ని మభ్యపెట్టేందుకు ఏదో ఒకటి చెప్పి మన మధ్యఉన్న అండర్‌స్టాండింగ్‌ని చిన్నబుచ్చకు నీలూ” అంటూ బెడ్ పై వాలిపోయాను.

“ నాపై కోపమొచ్చిందా మంజూ” అంటూ నా బెడ్‌మీద కూర్చుంది వినీల.

“అబ్బే... ముద్దొచ్చింది!”

“అలాగా... అబ్బ, ఎంత అదృష్టం! అయాం రెడీ ! ఇవ్వుమరీ!”

“మాట్లాడితే ఇదొకటీ... కొంటెమాటలూ, కుళ్ళుజోకులూ”

“అయితే ఈసారి నీకు నిజంగానే కోపమొచ్చిందన్నమాట. నేనెదో ఎప్పటిలా ఉత్తుత్తి కోపమే వస్తుంది కదా అని చెప్పలేదుగానీ - నీకిలా నిజంగానే కోపం వస్తుందని తెలిస్తే తప్పకుండా చెప్పేదాన్ని! నిజం మంజూ, నాతలకాయతోడు!”

నాకు వస్తోన్న నవ్వు నిగ్రహించుకోవడానికి ముత్తాతలు దిగొచ్చారు. బెట్టు సడలనీకుండా ముఖం గోడవేపు తిప్పుకున్నాను.

“ఓడిపోయావ్ మంజూ... పైకి నవ్వకున్నా లోలోపల నవ్వుతూనే వున్నావ్...!”

అప్పటికీ మాట్లాడలేదు నేను.

"చూడు మంజూ... చిన్న విషయాలకే తట్టుకోలేనంత సున్నితం నా మనసు. మా క్లాస్‌లో ఈరోజు ఓ సంఘటన జరిగింది....." ఒక క్షణమాగి మళ్ళీ చెప్పడం మొదలెట్టింది.

"షీలా నేనూ సైకాలజీ గ్రూప్‌లో వున్నాం కదూ, ఈ సారి సైకాలజీ టెస్ట్‌లో షీలకి చాలా తక్కువ మార్కులు వచ్చాయి. ఆ మధ్య ఆమె ఆరోగ్యం బాగాలేక ఎగ్జామ్స్ సరిగా రాయలేక పోయింది. మేడమ్ అదోలా మాట్లాడారు. కేవలం ఫ్యాషన్స్ కొరకే ఆమె కాలేజీకి వస్తోందట! షీలకేమో గాని, నాకే తల కొట్టేసినట్టుగా ఫీలయ్యాను. 'షీలా, మరో సారి ఇలా చేయకూడదు!' అని సున్నితంగా మంద లిస్తే తన పనికి తనే సిగ్గుపడి మరోసారి బాగా చదవడానికి ప్రయత్నం చేసేది కదా. ఆమెనలా అవమానిస్తే వచ్చేదేదీ లేకపోగా ఆమె నొచ్చుకోదా ?"

"అ అవమానం గుర్తొచ్చినప్పుడల్లా ఆమెకి ప్రతీ పరీక్ష బాగా రాయాలనే పట్టుదల కల్గుతుంది ! ఇందులో బాధ పడాల్సిందేముంది నీలూ ?"

"షీలా స్థానంలో నిన్నూహించుకుని ఆ మాటలను మంజూ... ఏ పిల్లకయినా కావల్సింది ప్రోత్సాహం. ప్రోత్సహించకున్నా - కనీసం డిస్కరేజ్ చేయకపోతే చాలు! లోకంలో అందరూ తెలివైన వాళ్ళే వుండరు. క్లాస్‌లో అందరికన్నా తను తెలివి తక్కువదేమోనన్న ఇన్‌ఫీరియార్టీ కాంప్లెక్స్ ప్రతీక్షణం, ప్రతీ నిముషం ఆమెని భయపెట్టి ఆమె పతనానికే దారి తీస్తుంది."

ప్రతి వ్యక్తి బాధలన్నీ వినీల బాధలేనేమో? అందరిగురించీ ఆలోచిస్తుంది. ఆ పిల్ల ఎప్పుడూ అలాంటి ఆలోచన్లతోనే కాలం గడుపుతుంది. అయితే అందరి ఆడపిల్లల్లా ఆమె ఆలోచనలు అర్థరహితమైనవీ... పనికి మాలినవి కావు. ఆమె భావాల్లో, ఆలోచనల్లో ఆమె విశాల దృక్పథం, ఉత్తమ అభిరుచులూ, ఉదాత్త లక్షణాలూ తొంగి చూస్తూనే ఉంటాయి. అందుకే వినీలంటే అంత ఇష్టం నాకు.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

ఆ రోజు కాలేజీడే. రంగురంగుల చీరలతో ముస్తాబై కొండంత ఉత్సాహంగా కాలేజీ గ్రౌండ్స్‌లో తిరుగుతున్నారు విద్యార్థినులు.

తెలుగు డ్రామా ప్రదర్శిస్తున్నారు. ఆ డ్రామా గురించి వినీల కామెంట్స్ చేస్తూంటే నవ్వలేక కడుపు చేత్తో పట్టుకున్నాం నేనూ షీలా.

మా పక్కనున్న చేర్‌లోని అమ్మాయి మరో అమ్మాయిని అడుగుతోంది:

"అరుణా- ఈ చీర బావుందే! ఎక్కడ కొన్నావ్ ? ఎంతకే ? అబ్బ, నీకు అన్నీ మంచి చీరలే దొరుకుతాయి!"

"ఇక్కడే, ప్రకాశ్ క్లాత్ ఎంపోరియంలో!" అందా అమ్మాయి గర్వంగా.

'ఈ రింగ్స్ బావున్నాయ్ - నీవేనా - మీ అక్కయ్యవా? - ఏమిటివీ - ఇలావున్నా యి? గోల్డువి కావా - రోల్డుగోల్డ్‌వా ?'

"నావేనే - రోల్డ్‌గోల్డ్ పెట్టుకునే ఖర్మ నాకేమిటే ?" అందా అమ్మాయి చిన్న

బుచ్చుకుంటూ.

వినీలా నేనూ అనుకోకుండానే ఒకరి ముఖాలు మరొకరు చూసుకుని ఫక్కుమ నబోయి సభ్యతగా వుండదని ముసిముసిగా నవ్వుకున్నాం.

కల్చరల్ ప్రోగ్రామ్స్ అయ్యాక హాస్టల్ కొచ్చాం.

"ఎంత చదువుకుంటున్నా... ఎన్ని తెలివి తేటలున్నా... మన ఆడవాళ్ళు కొన్ని విషయాల్లో ఎంతకీ మారరు మంజూ"

"ఎవర్నో ఒకర్ని దుయ్యబట్టంది - నీకు నిద్రే పట్టదుగా - ఊఁ చెప్పు" అన్నాను నవ్వుతూ.

"అదికాదే మంజూ-మన ఆడాళ్ళకి చీరలూ నగల విషయం తప్ప మాట్లాడేం దుకేమీ దొరకవా ? నాకొకటి మరీ చిత్రంగా అన్పిస్తుంది మంజూ - ఎంత కొత్త వాళ్ళనయినా సరే అంత నిస్సంకోచంగా చీరల విషయం ఎలా అడగ్గల్గుతారీ ఆడవాళ్ళనీ" అంది వినీల.

'ఆరోజు నన్ను చూడగానే మీరీ చీరలో చాలా బావున్నారండీ అన్నావే - నీ సంగతేమిటి మరి?' అడిగాను.

'కామెంట్స్ చేయడం వేరూ ఇదివేరూ. మంజూ! ఒకరు అందంగా వుంటే మెచ్చు కోవడంలో తప్పేమీలేదు. అయినా నేనేమన్నానూ ? మీరీచీరలో బావున్నారండీ - అన్నానా ? ఈ చీర బావుంది - ఎక్కడ కొన్నారండీ, ఎంతక్కొన్నారండీ అన్నానా?"

'ఇంతకీ నీ వుద్దేశం ?'

"ఉద్దేశానికేముంది మంజూ - మనం కొన్ని ఇలాంటి సిల్లీ అలవాట్లు మాను కోవాలి. ప్రగతి సాధించాలని లెక్చర్స్ దంచుతామా ? తీరా మనకబుర్లు ఇంకా చీరలను దాటనంటాయి. చీరలు ప్రాణమైతే, నగలు వూపిర్లా వున్నాయి... మన ఆడవాళ్ళకి. అంతెందుకూ ? మా ఊళ్ళో ఒకమ్మాయివుంది. ఎన్నో నెలల తర్వాత వాళ్ళక్క అత్తారింటినుండి వస్తే ఆమె మొట్ట మొదట వేసేది కుశల ప్రశ్నలు కాదు, 'అబ్బ, ఈచీరెంత బావుందే! ఏ చీరంటారుదీన్ని ? ఎవరు కొనిచ్చారు ?' ఇక వాళ్ళక్క మనఃస్థితి నూహించు! 'దీనికి నేనొచ్చిన సంతోషంకన్నా ఈ చీరమీదే మోజు ఎక్కువున్నట్టుందే' అని బాధ పడ్తుంది"

వినీల మాటల్లో నిజం లేకపోలేదు. ఆ చెల్లెలు కాస్త ఓపిక పడ్తే, ఆచీర పేరేమిటో, ఎంతక్కొన్నారో ఏ షాప్‌లోకొన్నారో, ఎవరు కొన్నారో, ఎవరు కొనిచ్చారో ఆ తర్వాత వాళ్ళక్కయ్యే చెప్తుందిగా అన్పించింది నాకు.

"పరిచయం ఆయీ అవగానే ఒకరి చీరెలు మరొకరు కట్టుకునేంత క్లోజ్ అయిపోవడం - ఏ కొంచెం మనస్పర్థలు వచ్చినా ఒకర్నొకరు దుమ్మెత్తి పోసు కుంటూ ఆగర్భ శత్రువుల్లా వ్యవహరించడం, ఏ సినిమాలో ఏ హీరోయిన్ ఏ నగ పెట్టిందో - ఎలాంటి చీర కట్టిందో - అది బావుందో లేదో, అలాంటి చీర ఏ షాప్‌లో దొరుకుతుందో- ఇక ఎప్పుడేనా తనకు తక్కువ మార్కులు వస్తే లెక్చరర్

పక్షపాతం చూపారనో - తెలుగు మీడియం చదివిన అమ్మాయికి ఫస్టురాంక్ వస్తే కాపీ చేసిందేమో లేకపోతే అన్ని మార్క్సు ఎలా వస్తాయనో - ఇవీ మన కబుర్లు" చెప్పడం ఆపింది వినీల.

నామట్టుకు నాకన్పించింది: 'వినీలలాంటి అమ్మాయిలు నూటికి ఇరవై మంది ఉన్నా చాలు.... ఆ కాలేజీ పిల్లలందరూ జీవితంలో పైకి వస్తారు!'

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

'మన ప్రవర్తన సాధ్యమైనంత వరకూ ఎదుటి వాళ్ళని రంజింప చేసేదిగా వుండాలేగానీ బాధకల్గించేలా వుండకూడదు. మన సన్నిధి ఒకరికి చందమామలా చల్లదనాన్ని కల్గించాలే గానీ నిప్పుల కుంపటిలా దుర్భరంగా అన్పించకూడదు. మన మాటలతో, చేతలతో ఎదుటివాళ్ళని మురిపించి, వాళ్ళ బాధలని మరిపింపజేసేలా వుండాలి - అందుకు సదా మనం నవ్వుతూ, అందర్నీ నవ్విస్తూ- ప్రపంచంలోని ఆనందమంతా ఇంకెక్కడోలేదు - మన చెంతే వున్నట్టు ప్రవర్తించాలి' ఇవీ వినీల అభిప్రాయాలు.

కాలేజీలో అయినా - మరెక్కడో అయినా అలా ఎంతమంది వుంటారు ? మాట్లాడితేనే నోటి ముత్యాలు రాలిపోతాయేమో అనేలా కొందరుంటే, 'ఇంత నాసిరకపు చీరలు కట్టే నాంచారమ్మతో మాట్లాడేదేమిటీ నా తలకాయ' అనుకునే వాళ్ళు మరికొంతమంది. తామేం మాట్లాడుతున్నారో తెలీకుండా బడబడా వాగుతూ ఒకరిని విమర్శించడమే పనిగా పెట్టుకునే వాళ్ళు ఇంకొందరు.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

ఆ రోజు ఆదివారం, హాస్టలర్స్ అందరికీ విజిటర్స్ వచ్చి వెళ్తున్నారు. వినీలకి అమ్మా నాన్నా తప్ప తోబుట్టువులెవరూ లేరు. ఉన్న అమ్మా నాన్నా కూడా ఎప్పుడూ వచ్చిన పాపాన పోరు. ఎప్పుడేనా వినీలలో విచారం గూడుగట్టుకొందీ అంటే అది - ప్రతి ఆదివారం సాయంత్రం సమయంలోనే...

అందరికీ విజిటర్స్ వస్తుంటే కిటికీ లోంచి గేట్‌వైపు వచ్చీపోయే వాళ్ళను చూస్తూ అదోలా వుండేది. ఆ దృశ్యం నా హృదయాన్ని కెలికేది. అందుకే వినీలకి మా అన్నయ్యని పరిచయం చేశాను. అన్నయ్య వస్తే అరగంటపాటు ముగ్గురం కలసి కబుర్లు చెప్పుకునేవాళ్ళం. సాధారణంగా మా కబుర్లు చొప్పదంటువి కాకుండా ఏదో ఒక సమస్య గురించి ఆర్గ్యూ చేసేవే !

ఎప్పటిలా ఎక్కువసేపు వెయిట్ చెయ్యకుండానే అన్నయ్య వచ్చాడు. అవీ ఇవీ ఎన్నో విషయాలు మాట్లాడుకున్నాక మా సంభాషణ పెళ్ళిల్లూ, కట్నాల మీదికి మళ్ళింది.

'అన్నట్టు షీలాకి పెళ్ళయిందన్న సంగతి నీకు తెలుసా మంజూ?' అంది హఠాత్తుగా వినీల నావేపు చూస్తూ.....

'అరే, నిజంగానా !' అశ్చర్యపోతూ అడిగాను.

'నిన్నా మొన్నటిదాకా నాకూ తెలీదనుకో. కాని నిన్న తనంతట తనే చెప్తే నీలాగే నేనూ ఆశ్చర్యపోయాను. షీలా వాళ్ళు చాలా బీదవాళ్ళన్న సంగతి నీకు తెలిసిందేగా, ఒప్పుకున్నంత కట్నం ఇవ్వలేదనీ - అందరికీ స్కూటర్లున్నాయి తనకి లేదనీ రోజూ రాచి రంపాన పెట్టి... చివరకు దాని క్యారెక్టర్ బాగా లేదనే నెపంతో పుట్టింటికి పంపించాడట ! వాళ్ళ పుట్టింట్లో ఇంకా పెళ్ళికావల్సిన వాళ్ళు ఐదుగురు ఆడపిల్లలు! వాళ్ళ నాన్న చేస్తోంది గుమాస్తా వుద్యోగం... ఇప్పుడు వాళ్ళ నాన్న ఓ స్కూటర్ తన అల్లుడిగారికి కొనిస్తే... అతని అనుమానం గాలికెగిరిపోయి, ఆ మరుక్షణం షీల ఓ పతివ్రతే అవుతందతనికి! అబ్బ, ఏం మగాళ్ళు బాబూ వీళ్ళూ' అంటూ ఓరగా అన్నయ్య వంక చూసింది వినీల.

అన్నయ్య తన ఎడంచేతి వేళ్ళపై కుడిచేతి వేళ్ళతో చిటికెలు వేస్తూ, కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ కనిపించాడు.

'ఇంకో విషయం చెప్పనా మంజూ - షీల డైవర్స్ తీసుకుందట! ఆమె చెల్లెలి భర్త కూడా తన చదువుకోసం డబ్బులిమ్మంటే ఇవ్వలేదని భార్యని పుట్టింటికి తరిమేశాడట. తన చదువుకోసం భార్యపై ఆధారపడే ఈ మగాడి వ్యక్తిత్వాన్ని ఊహించు! తన కాళ్ళపై తను నిలబడాలనే పట్టుదలతో... చదువుకుంటే ఏదో ఒక ఉద్యోగం దొరక్కపోదా - అని ఓ పక్క ట్యూషన్ చెప్తూ షీలా మన కాలేజీలో చదువుకుంటూంటే, ఇక అక్షరమ్ముక్క రాని షీలా చెల్లెలి సమస్య-ఆమె ఆత్మహత్యతోగాని పరిష్కారం కాలేదు'

ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డాడు అన్నయ్య. స్వతహా జాలి గుండె గల అన్నయ్య కళ్ళలో సుళ్ళు తిరుగుతోన్న నీళ్ళని స్పష్టంగా చూసాను.

'నిజమేనండీ ! మీరు చెప్తోంటే ఈ కట్నాలనే బూజు పట్టిన ఆచారానికి ఎన్నో నిండు జీవితాలు బలై పోతున్నాయి!" అన్నాడు.

"కేవలం సానుభూతి కాదండీ కావల్సింది! మీ మగాళ్ళలో మార్పు ! ఎంతో పెద్ద పెద్ద చదువులు చదివిన మగాళ్ళు కూడా ఈ కట్నాల వేలం పాటలో ఏ ఆడపిల్ల ఎంత ఎక్కువ ధర పాడితే ఆ అమ్మాయి మెళ్ళో తాళి కడ్తున్నారు. అబ్బ, తలుచు కుంటే జుగుప్సగా అన్పించడంలేదూ..... అదీ గాక....."

ఆవేశంగా మాట్లాడుతోన్న వినీలని చూస్తూ నవ్వుతూ అన్నాడు అన్నయ్య:

"న్యాయాన్యాయాల సంగతలా వుంచండి, మీవాదనా పటిమ చూస్తూంటే భవిష్యత్‌లో లాయర్‌గా తప్పకుండా రాణిస్తారనిపిస్తోంది"

విజిటర్స్‌ని ఇక దయచేయొచ్చన్నట్టు ఆరు గంటలు కొట్టింది హాస్టల్ క్లాక్.

"మరి నే వెళ్ళొస్తా" నంటూ గేట్‌దాటి వెళ్ళి పోతోన్న అన్నయ్య వంక చూస్తూ అలాగే కూర్చున్నాం - నేనూ వినీలా.

ఓ ఐదు నిమిషాలు గడిచాయి. అందాకా వాళ్ళిద్దరి సంభాషణలో కేవలం ఓ శ్రోతగా మిగిలి పోయిన నేను 'అయితే నువ్వు కట్నం తీసుకోని వాణ్ణే పెళ్ళాడ్తావా

నీలూ?' అడిగాను.

"అన్నట్టేగా....'

"అందుకు ఏ మగాడూ ముందుకు రాకపోతే..."

'అలాగే ఉండిపోతాను'

'నువ్వుంది ఏ దేశంలో అన్న సంగతి మరిచి పోతున్నావ్ నీలూ. పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఇంట్లో కూర్చున్న అమ్మాయిని చూసి గౌరవించే సమాజమా మనది?'

'మన యువతరం తలచుకుంటే ముళ్ళ కంపలా ఉన్న సమాజాన్ని పూల పాన్పులా మలుచుకోవచ్చు మంజూ! ప్రతీ ఆడపిల్లా కట్నమివ్వమని భీష్మించుక్కూర్చుంటే, ప్రతీ మగాడూ కట్నం తీసుకోవడం ఓ అగౌరవంగా భావిస్తే... ఓ నూతన సమాజ సౌధ నిర్మాణానికి పునాది రాళ్ళు పడటం ఎంత సేపు ? సమాజ మంటే ఎవరు ? మనం! మనమే సమాజం, సమాజమే మనం! మారు తోన్న ఫ్యాషన్లకనుగుణంగా మనం మారడం లేదూ ? అలాగే సమకాలీన పరిస్థితులకి తగినట్టుగా మనక్కావల్సిన సమాజాన్ని మనమే సృష్టించుకోవచ్చు కదా ! అందుకు ఎవరో ఒకరు పూనుకోక తప్పదు. 'నా ఒక్కదానితో నా ఒక్కడితో జరిగేదేమిటీ - ఒరిగేదేమిటీ'- అనుకుంటే - వెయ్యేళ్ళు గడిచినా ఈ సమాజంలో మార్పురాదు ! అన్ని రంగాల్లో ఎంతో అభివృద్ధి సాధించామని విర్రవీగుతోన్న మనం ఇంకా కట్నాలూ, కానుకలూ అంటూ బూజు పట్టిన అభిప్రాయాలూ, ఆచారాలూ వదల్లేకుండా ఉన్నామంటే - సిగ్గుగా లేదూ ?'

"ఎందుకులేదూ ? - కానీ - మార్పనేది రెండువేపులా రావాలి "- అనుకున్నాను.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

డియర్ మంజూ...

నువ్వు కాలేజీనుండి వచ్చేసరికి నేను హాస్టల్లో లేకపోవడం చూసి కంగారు పడ్తావేమోనని నీకీ లేఖ రాస్తున్నాను. ఇంత అర్ధాంతరంగా మావూరు ఎందుకు వెళ్ళి పోవాల్సి వచ్చిందా అని ఆలోచిస్తున్నావనుకుంటా. ఇంత ప్రాణస్నేహితురాలివై ఉండీ, కొన్ని విషయాలు నీతో ఇంత వరకూ చెప్పలేక పోయాను.

నిన్న నీవు ఆదివారమైనా స్పెషల్ క్లాసుందని కాలేజీకి వెళ్ళావోలేదో మీ అన్నయ్య హాస్టల్‌కి వచ్చారు. నేనూ, నా ఆశయాలూ, ఆదర్శాలూ నచ్చాయట- పైగా మీ అమ్మా నాన్నలక్కూడా ఏ అభ్యంతరమూ లేదట నన్ను కోడలుగా స్వీకరించడానికి.

'నీ కిష్టమేనా ?' అని నన్ను అడిగారు.

ఇక నావిషయం. చిన్ననాటే ప్రసాద్ బావకి మనసిచ్చాను. మనిషి ఎంత అంద గాడో మనసంత సున్నితం. అన్ని విధాలా నాకు నచ్చిన మనిషి. చదువు మెట్రిక్యు లేట్ అన్న ఒక్క విషయం మినహా మరో లోపం లేదతనిలో - చదువు విషయంలో కూడా నాకే సంకోచంలేదు ! కానీ నా దురదృష్టం వల్ల అతనికి టీబీ వ్యాధి సోకి

ముదిరి పోయిందాకా కనుక్కోలేకపోయాం ఎవరమూ ! అసలే ఆ సంబంధం ఇష్టం లేని అమ్మా నాన్నలు మా పెళ్ళికి అడ్డుపడ్డారు! ఇలా అయితే బాలేదని వాళ్ళెవ్వరికీ తెలీకుండా అతన్ని శానిటోరియమ్‌లో చేర్పించి నాకు చదువు కోసం పంపిస్తోన్న డబ్బులో కొంత మిగిల్చుకొంటూ నెలనెలా అతని మందుల కోసం పంపించాను ఇన్నాళ్ళూ. ఇంకా కొన్ని నెలల్లో పూర్తిగా నమయమవుతుందన్నాడు డాక్టర్.

మీ అన్నయ్యకీ విషయమంతా చెప్పి - నేను అతణ్ణి శీలాని పెళ్ళిచేసుకోమనీ... తద్వారా ఓ మోడు జీవితాన్ని చిగురింపజేసిన వారవుతారనీ చెప్పాను. కొన్ని క్షణాలపాటు ఆలోచించి ఏమనుకున్నారో ఏమో 'అలాగే' అని తలూపి, వెళ్ళిపోయారు. నిజంగా మీ అన్నయ్య ఎంత సహృదయుడో చెప్పడానికి ఈ కాగితాలు చాలవు.

చూడూ మంజూ! డబ్బూ, అందంవున్న నాలాంటిదానికి పెళ్ళి కావడం ఎంత సులభమో, అంతకష్టం.... శీలా లాంటి అభాగ్యులకు! అలాంటివాళ్ళ జీవితాలకోసం ఏకొంచెం పాటుపడినా నా ఆశయాలు ఫలించినట్టే! అయితే నా ఆశయం వెనకాల ప్రసాద్ బావను వదులుకోలేని స్వార్థం దాగివుందన్న సంగతి నేనేం మభ్యపెట్ట దల్చుకోలేదు నీదగ్గర ! నేనిక రానేమోనని బెంగెట్టుకోకు! రెండు రోజులు ఇంట్లోవుండి వస్తాను! మీ అన్నయ్య సంస్కారాన్ని నిండు మనసుతో అభినందిస్తూ....

నీ

వినీల

విమెన్స్ కాలేజ్ మ్యాగజైన్, నిజామాబాద్. (ఆలిండియా రేడియో సౌజన్యంతో)

తేదీ..13-9-1970, *at 1.00 p.m*

అంకితం

శ్రీమతి అంజలీ భాస్కర్,
హన్మకొండ.

అతి పదిలంగా - అపురూపంగా చూసుకోవాలనిపించే గాజుబొమ్మలాంటిది ఆమె మనసు! అజాగ్రత్తలూ - ఏమరుపాటులూ లేని వ్యక్తుల సాహచర్యాన్నే అభిలషించే **అంజలీ భాస్కర్** కి...

ప్రేమతో....

1-11-2005